

DESIRE®

Naima Simoneová

Vdova
po příteli

 HARLEQUIN®

NAIMA SIMONEOVÁ

VDOVA PO PŘÍTELI

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

Žijeme v nepředvídatelném světě. Nikdo z nás si ještě před nedávnem neuměl představit, čím si budeme muset projít při virové pandemii... Ani moji hrdinové nemají na růžích ustláno a musejí čelit nejedné pohromě. V příběhu Věříš na lásku? je to nepřízeň počasí a bouře. V povídce Vdova po příteli zase hrdinka musí snášet intriky a manipulaci manželovy rodiny. V romanci Osudová zkouška se hrdina dozví, že má neoperovatelný nádor na mozkou a že mu zbývá půl roku života... Ano, v takových chvílích je víc než jasné, že žádné bohatství nevyváží obyčejný, normální život. Asi to máme všichni společné, že až v okamžiku krize a ohrožení si uvědomíme, co je pro nás nejdůležitější – naši milovaní...

A i když je svět nepředvídatelný, na jedno se můžete vždycky spolehnout: na mé příběhy s dobrým koncem.

S láskou

Váš Harlequin

Naima Simoneová

VDOVA PO PŘÍTELI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire's Bargain

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2019 by Naima Simone
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02–516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24–25

ISBN 978-83-276-5148-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5149-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5150-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dalila, Jezábel, Yoko, Monika.

To byly podle historie ženy, které způsobily pád mocných mužů. Isobel Hughesová si tiše odfrkla. Hodně lidí z tohoto domu na North Shore by ji bez mrknutí oka a s radostí na seznam přidalo.

Potlačila povzdech a vydala se vzhůru po schodech rozlehlé rezidence se sloupovým průčelím ve starém koloniálním stylu. Rozkládala se majestátně na několika akrech dokonale udržovaných pozemků a přímo čišela dekadencí a okázalým bohatstvím. Od jejího miniaturního bytečku v South Deeringu ji oddělovalo pouhých pár hodin jízdy, ale těch sto dvacet minut a několik desítek mil mohly být klidně celé světelné roky a státy.

Dokážu to. Nemám jinou možnost. *Musím to zvládnout.*

Pomalou a zhluboka se nadechla a zastavila před vysokými, širokými skleněnými dveřmi, které se před ní otevřely. Na prahu stál impozantně vyhlížející muž v černém večerním obleku. I když mu jeho smoking dokonale padl, Isobel bylo jasné, že před ní stojí pouhý člen ochranky najaté pro klid a bezpečí té nejvyšší chicagské smetánky, která se zde sešla na slavnostním galavečeru. Muži v černém měli samozřejmě zamezit i tomu, aby se mezi elitu vmísil nepozvaný plebs.

V žaludku jí nervózně cukalo, jako by celý den nejedla, nebo měla před státními zkouškami na vysoké. To všechno z jediného důvodu. To ona byla ten nezvaný plebs, který by odsud, pakliže by ji odhalili, bez nejmenší lítosti vykoplí.

Nasadila zdvořilou a důstojnou masku a předložila muži z ochranky do natažené dlaně pozvánku, jako by to byl výherní tiket v loterii. Muž si silný, slonovinově bělostný papír se zlatě vytištěnými písmeny pozorně prohlížel. Isobel zatajila dech a potlačila nutkání otřít si zpocené dlaně o své dlouhé večerní šaty, které si koupila v obchodě s použitým zbožím. Kdysi dávno by její pozvánka byla pravá. To byla ještě provdaná za Gagea Wellse, potomka jednoho z nejstarších a nejbohatších chicagských rodů, a věřila, že našla svého vysněného prince, který ji miluje a zbožňuje stejně, jako miluje a zbožňuje ona jeho. Teprve časem si uvědomila, že její princ není žádný kouzlem proměněný žabák, nýbrž had s rozeklaným jazykem.

Na okamžik zavřela oči. Nyní se musí především soustředit na svou lest, protože Gage je už dva roky mrtvý a ona byla vyloučena z jeho společenských kruhů, kam stejně nikdy nepatřila. Falešné doklady, jako například osobní či řidičský průkaz, rodný list i pas jí jako obvykle obstaral její velice šikovný bratr, jenž své padělatelské dovednosti používal především v kontaktu se zločinným podsvětím města. Nyní tedy měla díky bratrovým vysoce profesionálním a nelegálním schopnostem i pozvánku na tento ples chicagské smetánky.

Bratr jako obvykle nezklamal. Muž z ochranky přešel skenerem bezpečnostní kód na pozvánce a mávnutím ruky ji pustil dál.

Hudba, která venku zněla tlumeně, najednou vyplňovala celý ohromný prostor kolem ní. Dovádivé tóny flétny a hluboký nářek kontrabasů se odrážely

od bílých, mramorem obkládaných stěn. Podlahy zdobily zlaté dlaždice ve tvaru rozkvetlých lotosů a nad hlavou se jí vznášel jako skleněný vodopád několikastupňový křišťálový lustr. Z hlavní haly se zvedala dvě samostatná schodiště do prvního podlaží, lemovaná točitým pozlaceným zábradlím. Zůstala jako omráčená na prahu, i když přešlapováním na místě jen oddalovala nevyhnutelné.

A to nevyhnutelné na ni čekalo na konci vstupní haly, odkud se k ní nesl šum hlasů a smíchu. Za malou chvíli stála před širokými dveřmi do tanečního sálu a skleněné dveře se před ní samy otevřely.

Místo aby se cítila vítaná, ji však přepadl náhlý pocit slabosti a nevolnosti.

Ještě pořád se můžeš otočit a beze slova odejít. Ještě pořád není pozdě. Tichý vnitřní hlas jí nabízel záchranné lano, jehož se chtěla zoufale chytit.

Pak si ale vybavila svého syna a zaplavila ji nepředstavitelná láska. Aiden byl dar, kterého se jí dostalo, a ona udělá úplně všechno, bez ohledu na vlastní bolest a utrpení, aby mu pomohla.

Včetně toho, že hodí za hlavu hrdost a padne k nohám rodině svého zesnulého manžela, která jí bytostně opovrhuje. Dopustila se totiž smrtelného hříchu, alespoň tedy v jejich očích. Byla chudá a zamilovala se do jejich milovaného zlatého synka.

A také za to zaplatila.

Po smrti manžela se s nimi pokoušela udržovat kontakt, ať už maily, nebo postaru dopisy, kdy jim posílala Aidenovy fotografie a informovala je, jak se jejich vnoučeti daří. Ale na žádný mail, na žádný dopis jí nikdo nikdy neodpověděl. Nechtěli mít s ní, ani s jejím nádherným synem, kterého považovali za parchanta, vůbec nic společného.

Netoužila po ničem jiném, než jenom zapomenout, že vůbec existují, vytěsnit je z paměti i mysli, tak jako to udělali oni s ní, ale neměla jinou možnost. Musí

setkání s nimi podstoupit. Jinak hrozí, že Aiden přijde teď, s blížící se zimou, o střechu nad hlavou a nebude mít co jíst, zatímco se ona marně snaží vyjednat odklad splátek.

Vybavila si obrázek svého syna, kterého dnes večer ponechala šťastného a spokojeného v péči své mámy, a obrnila se proti strachu a panice. Do bitvy musí vstoupit připravená a neohrožená, protože tohle je bitva, a její nepřítel by ihned vycítil její slabost a sám zaútočil. To si nemůže dovolit, tenhle boj prostě nesmí prohrát.

Ach, ne, to nemůže být pravda.

Darius King sevřel tenkou nožičku skleničky se šampaňským v prstech tak, až pod jejich tlakem málem praskla.

Šok a překvapení, jemuž odmítal uvěřit, jím projely jako mrazivý chicagský vítr. Neschopen pohybu zíral na drobnou brunetku na druhém konci tanečního sálu, která se právě usmála na číšníka a vzala si od něj plnou skleničku. I když se setkali jen párkrát, okamžitě ten úsměv poznal. Jeho plachou ostýchavost, smyslnou křivku rtů, která naznačovala, že jejich majitelka rozhodně není ani plachá, ani ostýchavá.

Nemýlí se. Tam naproti opravdu stojí ta mrcha Isabel Hughesová.

Nikoli Wellsová. Odmítal ji nazývat jejím novým příjmením, jehož se svou podlostí zmocnila a které špinila celé dva roky, po které byla provdána za jeho nejlepšího přítele.

Cítil, jak jím prostupuje zuřivý vztek, smíšený s údivem, co tady vlastně pohledává. Taková neomalenost. Drzost. Přijít si, jako by sem patřila. Jako by snad svého muže nezabila ona sama, aby pak jeho zničenou, truchlící rodinu přivedla na samý okraj zkázy.

„Ach, Bože.“ Gabriella Wellsová zalapala po dechu a zaryla mu prsty do bicepsu. „To je...“

„Ano,“ zavrčel Darius a nedokázal svůj tón změkčit ani kvůli Gageově sestře, na které mu záleželo stejně, jako by byla jeho vlastní. „To je ona.“

„Co tady chce?“ odfrkla si Gabriella a její jemné rysy křivil stejný výraz vzteku, jaký před chvílí zaplavil i jeho. „A jak se sem vůbec dostala?“

„To nemám ani ponětí.“

Ale hodně rychle to zjistí. A až se tak stane, někdo si to škaredě odskáče. Zajištění bezpečnosti tu mělo být ještě neprostupnější než u královské rodiny, vždyť jsou tu ti nejvýznamnější politikové, filantropové, celebrity, nejbohatší lidé v celé zemi. A ochranka si popíjí šampaňské a tváří se, že se vůbec nic neděje.

„Kde vůbec bere tu neskutečnou drzost se tady ukazovat? A co vlastně dělá v Chicagu?“ vyštěkla Gabriella. „Myslela jsem, že jsme se jí definitivně zbavili, když se odstěhovala do Kalifornie. Nejspíš se zase na někoho nalepila a ten už jí měl plné zuby a vykopl ji na ulici. A teď určitě přišla žebrat a tahat z mámy a táty další peníze. Přísahám, že tohle jí...“ Gabriella ani nedokončila větu a místo toho vyrazila vpřed s úmyslem, který měla jasně vepsaný ve tváři.

„Ne.“ Vzal ji jemně, ale pevně za paži. Gabriella se překvapeně otočila a nechápavě se na něj podívala. Z očí jí vyšlehly varovné blesky a její smaragdově zelené oči mu rázem připomněly jejího bratra. Bylo jí dvacet čtyři let a byla o šest let mladší než Gage. S bratrem ji pojila ta nejhlubší láska, i proto Isobel z celého srdce nenáviděla jako ženu, která mu tak strašlivě ublížila.

Darius zavrtěl hlavou. „Ne,“ zopakoval jí důrazně. „Nebudeme tady tropit žádnou scénu. Mysli na své rodiče,“ dodal ještě tiše.

Hněv jí stále neopouštěl, ale po tváři se jí mihl záblesk starostlivosti a něhy. Nebylo nutné již cokoli

dodávat. Oba dobře věděli, že její otec, Baron Wells prodělal loni infarkt, k němuž dozajista přispěly dlouhé hodiny trávené v kanceláři a nepříliš zdravá strava, které dával přednost, i nedostatek pohybu a cvičení. Posledním hřebíčkem ale byla dozajista tragická nehoda, při níž zahynul jeho syn.

V uplynulých měsících se zvolna vracel do formy, na níž byli u tohoto impozantního a mocného muže zvyklí, ale prodělaná příhoda už jim bude navždy připomínat, jak křehké jeho zdraví ve skutečnosti je. Pokud by nezvanou vdovu po svém synovi zahlédl, jeho srdce by to nemuselo vydržet.

„Dojdu pro ochranku a nechám ji vyvést,“ pronesl klidně v příkrém kontrastu s doutnajícím vztekem, který v sobě dusil. „Ty zatím zkus najít rodiče a postarej se, aby si ničeho nevšimli.“

Tak. Přesně to udělá. Nechá Isobel Hughesovou vyhodit, ale ještě předtím jí sám řekne, co si o ní myslí. Tato proradná podvodnice měla z pekla štěstí, že za ní nevyrazil, když se před dvěma roky vytratila z města. Wellsovi ale byli Gageovou smrtí natolik zdrcení, že byli logicky tím hlavním, na čem mu záleželo. A dokud byla Isobel pryč, zmizela s ní i připomínka ženy, která svými manipulacemi a nevěrami zničila jejich milovaného syna. A tak, navzdory svému nutkání dopřát jí své vlastní představy spravedlnosti, jí dovolil, aby zmizela z povrchu zemského a vzala s sebou i jejich vnuka a jeho synovce. Byli si s Gagem tak blízcí, že jeho syna opravdu považoval za svého synovce, i když nikdo nevěřil, že by byl skutečně Gageův. Ale teď je opět na scéně a odplata ji nemine...

Hodila jim svým příchodem rukavici a on ji s potěšením zvedne.

„Fajn,“ souhlasila Gabriella a stiskla mu ruku. „A Darie,“ zašeptala téměř neslyšně, „děkuju ti...“ ztěžka polkla. „Za všechno.“

„To opravdu není nutné,“ ujistil ji a lehce ji políbil na vlasy, těsně nad čelem. „Jsme přece jedna rodina, a ta drží při sobě.“

Přikývla a on se otočil a zmizel v davu.

Blížil se k ní a cítil, jak v něm stoupá napětí. Několikrát musel zpomalit, aby prohodil pár zdvořilostních frází s těmi, které míjel, ale nikdo a nic ho nemohlo odradit od jeho úmyslu. Konečně ji opět spatřil, přesunula se k vysokým proskleným dveřím nahoru na balkon. To mu vyhovuje. Ochranka ji snadno vyprovodí.

Je nespravedlivé, že žena, která naprosto postrádá jakékoli svědomí či zábrany vypadá jako bohyně a ani její tvář, ani tělo nenesou viditelné stopy její zkaženosti. Jenže pokud by tomu tak bylo, pokud by její okouzující úsměv a dráždivé křivky odhalovaly její skutečné já, nedokázala by do svých sítí polapit žádného muže.

Její husté hnědé vlasy se ve světle křišťálových lustrů leskly ohnivě rudými odlesky a padaly jí přes rameno na ňadro přesně té správné velikosti. Lhostejně si prohlížel její drobnou postavu. Černé šaty bez ramínek ji těsně obepínaly a dávaly vyniknout dokonalým křivkám jejího těla. Dokázal si představit, jak jí přejíždí rukama po jejím útlém pase a pokračuje níž na oblé boky a pevný zadeček. Samozřejmě on sám by na něco takového ani nepomyslel. Její krásu vnímal jen jako podivnou hříčku přírody, past, do které chytala důvěřivé muže. A takovým on rozhodně není. I když mu svým nevinným úsměvem připomíná Arwen z *Pána prstenů*. Krásná. Nadpozemská.

Sevřel pevně rty, aby potlačil nával viny nad nečekaným nápořem touhy, který v něm pohled na Isabel probudil. Za něco takového by se měl nenávidět. Cožpak lépe než kdokoli jiný neví, že za svůdnou tvář se může ukrývat kámen místo srdce. A stejně

černá duše. Tohle ho naučila již jeho vlastní žena a on si lekci, kterou mu dala, dobře zapamatoval. Ano, jeho přirození má možná právě teď jiný názor, ale on se řídí především hlavou, na rozdíl od toho, co se o něm povídá.

A Isobel Hughesová byla jednou z krásných, leč zrádných tvářiček.

Nyní, jako by zaslechla ozvěny svého jména v jeho hlavě, zvedla hlavu a prohlížela si dav v tanečním sále. Nejspíš hledá Barona a Helenu. Pokud si ale myslí, že jí dovolí, aby se ke Gageovým rodičům byla jen přiblížila, nejspíš tam ve své Kalifornii kouří příliš mnoho marihuany. On udělá všechno, aby je před ní ochránil. S Gagem se mu to nepovedlo a vědomí jeho selhání v něm ještě stále trýznivě hlodalo, jako by rána byla stále živá, i když od jeho tragické smrti uplynuly již dva roky. Ať se propadne do země, jestli dovolí, aby se tahle mrcha znovu pokusila ublížit lidem, které miluje. Jeho rodině.

Tahle představa byla posledním impulzem, který ho popohnal kupředu. Zamířil k východu ze sálu. O pár minut později již v jedné z bočních chodeb čekal na velitele ochranky. Podíval se na hodinky a v duchu zaklel. Kde ten chlap vězí. Už tady měl dávno být...

Tma.

Naprostá tma.

Ze tmy k němu pronikly vyděšené hlasy odněkud ze sálu, ale zběsilé bušení jeho vlastního srdce je rychle utlumilo.

Zavrával dozadu a narazil do zdi. Snažil se nadechnout, ale plíce mu odpíraly poslušnost. Pokoušel se nahmatat mobil, ale s hrůzou si uvědomil, že ho nejspíš zapomněl v autě.

Tma ho tiskla stále silněji.

Vzduch.

Potřebuje vzduch.

Ale ať se nadechoval sebevíce, cítil pouze černou, lepkavou prázdnotu, která mu ucpávala hrdlo, nos a plíce.

Stačilo pár sekund a jeho nejděsivější noční můra se naplnila.

Je uvězněný ve tmě.

Úplně sám.

A hrozí, že se v ní utopí.

DRUHÁ KAPITOLA

Blackout.

Porucha. Dveře se zablokovaly.

Zachovejte klid.

Hlasy, které byly všechno jen ne klidné, pronikaly zavřenými dveřmi. Seděla na lenošce v předsíni jedné z dámských toalet a držela v ruce telefon, jehož baterie jí ukazovala poslední dvě procenta nabití.

„No tak,“ poháněla své prsty k vstřícnější spolupráci s klávesnicí. Ve svém rozrušení nenacházela ta správná písmena a zatracené autoopravy opravovaly slova, která byla správná, a navrhovaly nesmysly místo těch, ve kterých sama udělala chybu. Konečně se jí podařilo odeslat zprávu.

Ahoj, mami. Je všechno v pořádku? Co Aiden?

Svírala v ruku drobný mobilní přístroj a nikoli poprvé si přála, aby si mohla dovolit normální tarif i telefon. Jenže se všemi dalšími výdaji, které měla, byl účet za telefon tím prvním, který musela obětovat. Neustálé dokupování kreditu po minutách a boj s baterií, která již téměř nic nevydržela, bylo mimořádně otravné, ale malý předplacený telefon dělal to, co od něj potřebovala. Po několika sekundách, které jí přišly jako hodiny, se na obrazovce objevila ikona příchozí zprávy.

Je v pořádku, spí. V celém městě vypadl proud. Jezdí tu policie a doporučuje lidem nevycházet. Zůstaň, kde jsi. Dávej na sebe pozor. Máma.